

Пристигаха скоро въ Калкута. Пжтницитѣ се доста забавляваха да виждатъ върху толкова огромъ слонъ, такъвъ малъкъ управителъ и тѣ прѣдпочитаха да наематъ него да ги разхожда прѣдъ другитѣ. — Наистина, това бѣ много забавително.

Но... уви! Нещастията сж като прилѣпитѣ, — не ходятъ самички. Линеира легна болна отъ силна треска. Трѣбваше да се вика докторъ, и да ѝ се купятъ много скжпи лѣкарства. Послѣ, скръбта налегаше малкитѣ дѣца все повече и повече, — тѣ едва можеха да понесатъ и това нещастие. Реджебъ нощемъ често плачеше, като се вайкаше заради татка си. Всѣка сутринъ отиваше въ Калкута.

Реджебъ трѣгна веднѣжъ по-късно отъ обикновеному, защото се забави, като пригавяше храна за болната си майка. За да спечели изгубеното врѣме, рѣши да удари прѣзъ гората направо за Калкута, като

съ това скжси пжтя си.

Сладко друсканъ отъ обширнитѣ раменѣ на слона, Реджебъ му говорѣше. „Голѣмчо“ му отговаряше съ движение на хоботъ си, на ушитѣ и главата. Тѣй тѣ водѣха дълъгъ разговоръ.

— Кога мислишъ ти „Голѣмчо“, че ще пустнатъ татка?... Наскоро?... Истина!... Но, кой те увѣри въ това?... Ти, може би, имашъ право... Да! Защото той е много отдавна запрѣнъ... безъ съмнѣние... А мама ще оздравѣе ли скоро?... Какъ! Ти не знаешъ?... При все това ти трѣбва да знаешъ нѣщо, защото си много живѣлъ... Но, наистина, ти никога не си билъ трескавъ...